

РЕШЕНИЕ

№ 7155

гр. София, 01.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 27.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **6024** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по изпратена по подсъдност от Административен съд Перник жалба на Я. М. А., с постоянен адрес [населено място], ул. Майор Т., бл.1-7, вх.В, ет.5, ап.45, чрез адвокат Н. Д. А., съдебен адрес: [населено място], [жк], [улица], срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № 21- 1158-000325/18.04.2021 г., издадена от мл.автоконтрольор към ОДМВР П., сектор Пътна полиция, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП „прекратяване на регистрацията на пътнo превозно средство за срок от шест месеца, а именно за 180 дни.“. По жалбата първоначално е образувано адм.д.№ 250/2021 г., по описа на Административен съд Перник, прекратено по подсъдност и изпратено на Административен съд София-град, постъпило с вх. № 21678/21.06.2021 г.

Заповедта се оспорва като издадена в нарушение на материалния закон и необоснована. Жалбоподателят твърди, че е предоставил личния си автомобил на правоспособно лице и не е бил известен, че същото ще бъде управлявано от неспособната В.-М. К. Ц.. Твърди се, че не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение по случая, както и че процесният административен акт противоречи на принципа на съразмерност, установен в чл. 6 от АПК. На посочените основания се иска отмяна на оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. А., който поддържа

жалбата и претендира разноски, за които представя списък.

Ответникът – полицейски орган, полицейски инспектор в Областна дирекция на МВР П. - редовно призован, не се явява и не изпраща представител. Представено е писмено становище от процесуалния представител юрисконсулт В.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Жалбоподателят Я. М. А. е собственик лек автомобил Ф. П. с регистрационен номер С., с табели с рег. [рег.номер на МПС] .

На 18.04.2021г., в 14:40 часа в [населено място], по улица без име с посока от кв.Т. към кв.М. същият автомобил е бил управляван от В.-М. К. Ц. с ЕГН [ЕГН], която не е правоспособен водач.

За констатираното административно нарушение на чл.150 от ЗДвП на В.-М. К. Ц. е съставен АУАН серия ГА № 409555/18.04.2021 г.

Издадена е оспорената заповед № 21-1158-000325/18.04.2021 г. от полицейски орган, мл.автоконтролор в Областна дирекция на МВР [населено място], с която на основание чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП на Я. М. А. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрация на пътно превозно средство за срок от 6 месеца и са отнети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] .

Заповедта е връчена на Я. М. А. на 28.04.2021 г.

На 11.05.2021 г. чрез ОДМВР - П. до Административен съд [населено място] е постъпила жалба от Я. М. А. срещу заповедта.

По делото са приети представените от страните писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорва се индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол. Жалбата е подадена в срок, от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. В настоящия случай оспорената заповед е издадена в предвидената в закона форма, като съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити и съгласно ал. 1 от същия е достатъчно мотивирана с ясно и изчерпателно изложени фактически основания, поради което не са налице формални основания за нейната отмяна.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая, със заповед № 81213-48/16.01.2015 г. на министъра на

вътрешните работи, на основание чл. 165 от ЗДвП областните дирекции на МВР, каквато е и ОДМВР - П. са определени като структура, компетентна да извършва контрол по ЗДвП. Със заповед № 313з-328/18.02.2020 г. директорът на ОДМВР-П. е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ длъжностни лица от отдел Пътна полиция при ОДМВР – П., полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, включително и младши автоконтрольори в сектор Пътна полиция, отдел Пътна полиция, ОДМВР – П.. Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл.171, т.2а от ЗДвП, /в редакция към момента на издаване на оспорената заповед/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

От цитираната разпоредба става ясно, че за да бъде наложена ПАМ, следва да са налице две кумулативно дадени условия: лицето да е собственик на автомобила, предмет на принудителната административна мярка и да е предоставил МПС за управление на лице, което не притежава съответното свидетелство за управление. По делото не се спори, че собственик на автомобила е Я. М. А.. Не се оспорва и факта, че водачът, управлявал процесното МПС В.-М. К. Ц. с ЕГН [ЕГН], не е правоспособен водач. По време на съдебното производство не са представени доказателства от жалбоподателя, съобразно разпределената доказателствена тежест, че В.-М. К. Ц. към момента на проверката е притежавала валидно издадено СУМПС. С оглед гореизложеното съдът приема за безспорно установено наличието на кумулативните предпоставки, визирани в хипотезата на правната норма - чл.171, т.2а от ЗДвП, за налагане на процесната ПАМ, респективно налице са материалноправните предпоставки за законосъобразното ѝ налагане.

Съгласно цитираната правна норма от Закона за движение по пътищата, принудителната административна мярка може да се наложи единствено на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление. Под „съответно свидетелство за управление“ цитираната разпоредба включва всички възможни хипотези – водачът никога не е разполагал със свидетелство, то му е било отнето или е притежавал такова, но срокът му на валидност е изтекъл. Разпоредбата е ясна и безпротиворечива, тъй като и в трите възможни хипотези се засяга реда на държавно управление и се застрашават съществено важни обществени отношения, опазването на които е именно и целта на закона - ЗДвП. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това. ЗДвП не изисква наличие на извършено нарушение от собственика на автомобила като задължителна предпоставка за налагане на оспорената принудителна административна мярка. Без значение е и факта,

че автомобилът е предоставен от жалбоподателя на правоспособно лице и той не е имал знание, че последното ще го предостави на неправопособен водач.

Принудителната административна мярка е наложена за минимално посочения в чл.171, т.2а от ЗДвП срок от 6 месеца, поради което, въпреки че не са изложени мотиви, относно така определения в заповедта срок, съдът приема, че е спазен принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и с целта на закона, поради което и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът в настоящото производство е отправил надлежна претенция за присъждане на съдебни разноси, която с оглед изхода на делото се явява основателна. По реда на чл.78 ал.8 от ГПК във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. М. А. срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № 21- 1158-000325/18.04.2021 г., издадена от мл.автоконтрольор към ОДМВР П., сектор Пътна полиция.

ОСЪЖДА Я. М. А., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], ул. Майор Т., бл.1-7, вх.В, ет.5, ап.45 да заплати на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи [населено място] сумата от 100 /сто/ лева за разноси по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Съдия: